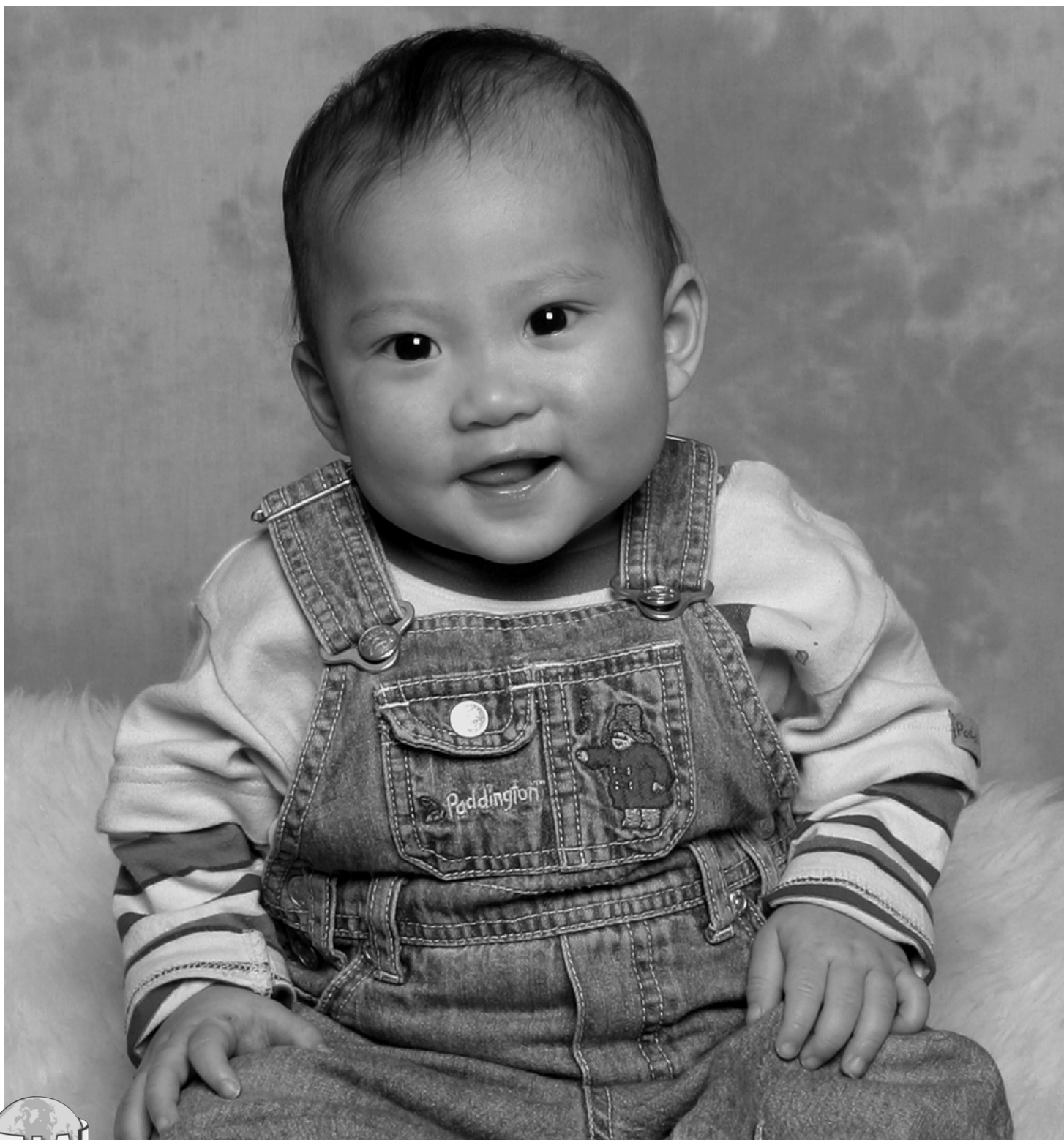

Vi Adoptiv *familjer*

Från en värld till en annan

FFIA har fått en ny tillförordnad verksamhetschef. Hon heter Katarina Stigsson och kommer närmast från resebranschen.

Livet är många gånger fantastiskt. I våra liv möter vi både framgångar och motgångar. Vi rör oss emellan olika världar under olika perioder i våra liv. Vi möter glädje och vi möter sorg. Vi möter rikedom och fattigdom. Vi möter det onda och det goda. Det betyder dessutom att vi möter både likheter och olikheter. Allt kan inte bemötas på samma sätt. Världen är olika, så också vi människor. Sådant är livet på jorden.

SOM SANNA SVENSKAR VILL vi oftast vara rättvisa. Det är en fin grundvärdering. Men vi vill sällan behandlas exakt lika som alla andra. Nej, var och en vill vara individuell och unik. Sedd, hörd och uppmärksammas för just den man är.

Speciellt den uppväxande generationen – våra barn – vill inte tillhöra massan, utan vara någon och bli något. Jag är mycket fascinerad av detta faktum.

Med denna bakgrund vill jag hylla mångfalden. Att ha att göra med olika typer av kompetenser, kulturer och människor har varit min vardag i många år. Det är ett sätt att aldrig sluta lära nytt. Som pedagog är det ofantligt spännande att följa livets inlärning, som ledare är det vansinnigt lärorikt att hantera olikheter och genom detta se dess möjligheter.

Vi tror vi vet och kan mycket. Det är bra, då självförtroende är en av de viktigaste grundstenarna för livet. Ibland träffar vi dem som fått en portion för mycket av detta och då önskar vi kanske att vederbörande skulle kunna dela med sig. För lika viktigt som byggstenen självförtroende är just att veta sina begränsningar, det vill säga självinsikt.

Det är en gåva att ha balans mellan självförtroende och självinsikt, men det handlar också ofta om att träna sin förmåga till detta. Livet är många gånger inte enbart fantastiskt, utan det krävs att egenskaperna likväl som kunskaperna

tränas hos individen. Hård träning ligger ofta bakom tillfredställande utveckling och resultat. Det viktigaste är dock att utgå ifrån sina egna förutsättningar.

Summan av självförtroende och självinsikt brukar jag benämna som självtilit. Det är en egenskap som jag önskar att alla människor kan få i livet oberoende var i världen de finns eller vilken situation de befinner sig i. Jag har en önskan att vi försöker bygga självtilit i oss själva och våra barn inför framtiden. Det kommer att behövas.

Jag kommer från en annan värld och har precis börjat i en ny värld – från resebranschen till adoptionsvärlden! Det är omvälvande, fantastiskt och helt underbart levande verkligt. Att få äran att arbeta för att övergivna barn i världen får en familj. Att få möjlighet att förmedla något så viktigt som ett barn till en familj.

DET ÄR ETT STORT UPPDRAG som jag och mina medarbetare på FFIA har och vi skall göra vårt yttersta för att förvalta det goda och vidareutveckla förmedling, medlemsaktiviteter och bistånd. Ni som förstått allt detta innan jag gjorde det vill jag ge en eloge för ett strålande arbete, både som ideellt arbetande och på kontoret. Men också alla vuxna som har blivit föräldrar till våra förmedlade barn, gett dem kärlek och utveckling.

Dessutom skänker jag också en tanke till våra samarbetspartners ute i världen som varit delaktiga i vår strävan att hjälpa barn till en familj. I de länder vi har haft samarbete under våra 26 år har också mycket hänt under denna period. I vissa delar har det blivit allt bättre ekonomiskt, vilket gjort att flera barn blivit kvar i egna eller inhemska familjer. Men långt ifrån alla länder har mött denna utveckling.

Kanske funderar du som läsare vad jag som ny ledare på FFIA skall kunna bi-

dra med. Jag som inte kan så mycket om adoptioner har dock med mig en styrelse som vet vad det innebär att adoptera, likväl som mina kompetenta medarbetare på FFIA.

Jag frågar ständigt, lyssnar mycket och läser i mängder för att skapa mig ökade kunskaper. Det jag lyckligtvis har med mig i bagaget är en god insikt om de länder och dess kulturer som många av våra barn kommer ifrån. Dessutom hoppas jag att få input ifrån dig som medlemsfamilj, så jag lär mig ännu mer och kan vara till nytta och glädje för oss alla.

Resebranschen har som bekant under de senaste åren drabbats av olyckor, terror och naturkatastrofer. Detta har uppmärksammas allt mer av media, då ett flertal svenskar drabbats direkt eller indirekt. Men vi får inte glömma att detta är en vardag i många länder i världen idag. Vi måste värna om våra barn i våra familjer likväl som våra barn i hela världen – hjälp behövs ständigt och det är för FFIA också en viktig del att arbeta för.

Avslutningsvis hoppas jag att vi kan lova varandra att försöka njuta tillsammans och leva i nuet. Att ta vara på dagen – inte leva sen - utan göra det NU!

KATARINA O STIGSSON
TF VERKSAMHETSCHEF

P.S. Sänd mig gärna ett mail om tankar, idéer och åsikter kring FFIA, positiva likväl som negativa. Det kan gälla vad som helst, inga begränsningar, inga krav utan allt som ger vidareutveckling och glädje till oss och barn i världen.
(katarina.stigsson@ffia.se) D.S.

Ledarsidan: Ny på Kontoret.....	2
Kinabesök och väntetider.....	3
Marte Meo för nya familjer.....	6
Första året med barnet.....	8
Special needs inte alltid väntat....	10
Möte i Barcelona.....	12
Åter till Rumänien.....	13
Boktips.....	13
Kinaläkare får praktik i Sverige....	14
Notiser.....	15
Familjesidan.....	16

... Vi är äntligen en helt vanlig småbarnsfamilj. Vi grälar, skrattar, äter blodpudding, badar i simhallen på söndagar och sover alldeles för lite ...

Läs på sidan 6-7 om familjen Blomqvists första år med Leia från Vietnam.

ViAdoptiv
familjer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption

Ansvarig utgivare: *Lars-Erik Ek*

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se

Material till: *Ing-Marie Söderberg*,
adress se ovan

Omslagsbilden: *Thim Floreteng* från
Vung Tau i Vietnam. Foto *Ulrika B*
Fahlander, Fotosmile

Det har varit en händelserik vår

En delegation från CCAA i Kina har varit på besök i Sverige, och man diskuterade bland annat den ökade väntetiden för familjerna. Men kontoret har också annat att berätta; bland annat har för första gången på många år ansökningar skickats till Sri Lanka.

Om vi börjar i våra samarbetsländer så är det aktuella läget i Kina följande:

En delegation från China center of adoption affairs, CCAA, med vicedirektör Zhang Zhong i spetsen besökte Sverige 11-14 maj för att i första hand berätta om vad det innebär för adoptionsproceduren att Kina ratificerat Haagkonventionen. Delegationen besökte även FFIA:s pågående utbytesprojekt "Healthy feet" på Astrid Lindgrens sjukhus i Stockholm (se sidan 14).

Den 12 maj hade delegationen ett gemensamt möte i Stockholm med representanter från Myndigheten för internationella adoptionsfrågor (MIA), Barnens vänner, Adoptionscentrum och FFIA. Det som diskuterades var den ökade väntetiden på barnbesked och orsakerna till detta. En anledning är en stor ökning av antalet inkomna ansökningar, samtidigt som antal barnrapporter, det vill säga barn som föreslagits för adoption, från respektive provinser varit färre.

ANTALET BARN SOM BLIR KLARA för adoption varierar från månad till månad och den kommande väntetiden beror bland annat på detta, och det är inte något som CCAA har möjlighet att påverka. Däremot undersöker CCAA och provinsmyndigheterna på flera håll möjligheten att utbilda fler barnhem så att de kan få licens för att få arbeta med internationell adoption, och på så sätt göra fler barn tillgängliga för adoption.

Ytterligare en annan anledning till ökad handläggningstid är att antalet nationella adoptioner är långt fler än de internationella, och CCAA handlägger sedan en tid tillbaka alla adoptioner. Det

är också så att antalet övergivna barn minskar till följd av den positiva ekonomiska utveckling som sker i landet. Emellertid är befolkningsunderlaget stort, och därför tror man att internationella adoptioner kommer att behövas under lång tid framöver.

CCAA kommer även att se över kvalifikationsreglerna för blivande adoptivföräldrar och återkommer med information då detta slutförts. Vi vet således inte i nuläget om reglerna kommer att ändras och om eventuella regler kan innebära att det blir färre, alternativt fler, ansökningar på sikt.

Det har varit en ...

FORTS FRÅN SIDAN 3

Det allra viktigaste är dock att väntetiden för det enskilda barnet på barnhemmet inte har ökat. När det gäller familjernas väntetid så räknar CCAA med att den kommer att vara 11-12 månader från inregistrerad ansökan. Sedan dröjer det 6-8 veckor innan man är hemma med sitt barn, en total handläggnings-tid på 13-14 månader.

Familjer som ansöker om adoption från Kina får därför räkna med en lite längre väntetid. Familjerna som fick barnbesked i juli reser preliminärt till Kina i månadsskiftet augusti/september, och kommer då att få en handläggnings-tid på cirka 15 månader.

CCAA deklarerade också på mötet att de flesta barn som är klara och utredda för adoption är under två år gamla. CCAA kommer att sätta barnet i första rummet, och lämna barnbesked utifrån de barn som finns och som för tillfället är aktuella för att få familj. Med utgångspunkt från barnets bästa vill CCAA inte att familjer tackar nej till följd av barnets ålder.

NÄSTAN EN TREDJEDEL AV BARNEN som kommer till barnhemmen är barn med särskilda behov. Oftast består dessa av justerbara handikapp, till exempel läpp- och gomspalt. De här barnen behöver familjer och möjlighet till operationer för att sedan kunna leva ett liv som andra barn.

I juli har vi återigen fått förfrågan om

barn med särskilda behov och ni är välkomna att göra ett besök på vår hemsida: www.ffa.se/sbarn. För aktuellt lösenord maila till: adoption@ffa.se.

Ni kan även kontakta Loredana Colque på tel; 031-704 60 80 alternativt loredana.colque@ffa.se för mer information. Handläggningstiden för de familjer som senast adopterat barn med särskilda behov har legat på mellan tre och fem månader.

Avslutningsvis uttalades att CCAA:s adoptionsprogram är långsiktigt och kommer att pågå under många år. CCAA har samarbete med 16 länder och fyller 10 år i år. 2000 kinesiska barn finns i Sverige – 1 200 är förmedlade genom FFIA, 100 000 i världen. 10-års jubileumet skall uppmärksammas, men i dagsläget visste man inte riktigt hur.

Man meddelade också att det inte kommer att bli några problem med de internationella adoptionerna i samband med de Olympiska spelen 2008.

DET FINNS I DAGSLÄGET INTE LIKA mycket att berätta om våra övriga länder som om Kina. När det gäller Indien så har vi under våren och försommaren förmedlat flera barnbesked från Kolkata. Sedan en tid tillbaka är det också möjligt för ensamstående att ansöka om adoption därifrån. Det är dock väntetid för ensamstående även där, men anmäl gärna ert intresse och se om ni passar in på kon-taktens krav.

Till barnhemmet Shreevatsa i Pune är det väntetid i dagsläget, och särskilda krav ställs på de sökande. I maj månad hade FFIA besök av Dipika Maharaj

Sing, styrelseledamot i SOFOSH sedan många många år. Hon var i Sverige för att bland annat tala med oss om hur man på bästa sätt kan samverka kring alla återresor som sker till barnhemmet Shreevatsa, så att det blir bra för både barnhem, barnhemmets personal och för de återvändande adopterade.

Det är nu flera år sedan vi förmedlade en adoption från Sri Lanka, men under 2006 har vi skickat två ansökningar dit. Vi vill inledningsvis avvakta hur dessa adoptioner fortlöper innan vi skickar fler ansökningar. Sri Lanka var dock ett stort adoptionsland på 80-talet och FFIA har förmedlat 164 adoptioner därifrån. I dagsläget förmedlas totalt ett femtiotal adoptioner från Sri Lanka till de organisationer/länder man samarbetar med.

NÄR DET GÄLLER VIETNAM har vi väntetid i Sverige. Under juni var Eva Turner, FFIA:s Vietnamhandläggare, på besök i landet och besökte där flera möjliga samarbetspartner. Handläggningstiden är omkring ett år. Under våren och försommaren har det kommit sex barnbesked. Det är inte så många som vi förväntade oss vid årsskiftet, men de är nog så viktiga för varje enskilt barn som nu fått en ny familj här i Sverige.

När det gäller ansökningar till adoptionsmyndigheten DSDW i Thailand har vi möjlighet att sända tolv ansökningar enligt deras kvotsystem. För 2006 har vi nu tillräckligt med ansökningar. Är ni intresserade av adoption från Thailand framöver kan ni dock höra er för redan nu. Om ni nyss har påbörjat er hemutredning, eller den blir klar i höst,

kan det bli lagom att börja vid årsskiftet när vi fått information om ny kvot. Tänk då på att det kan vara idé att betala in sökandeavgiften redan nu för ett tidigt turordningsdatum. Vi har också möjlighet att omgående sända ansökningar till Röda korsets barnhem i Thailand, som inte omfattas av kvoten.

I juli är det åter igen dags för "NativeLand Visit", som är en återresa för adopterade thailändska barn och deras familjer, arrangerad av DSDW med ett genomtänkt program och ett verkligt välkomnande av barnen tillbaka till sitt ursprungsland. Barnen får besöka sina barnhem, se en del av Thailand samt träffa den thailändska prinsessan. Syftet är att göra adopterade medvetna om och stolta över sitt ursprung.

HANDLÄGGNINGSTIDEN I COLOMBIA är 1,5-2 år. Familjerna som kommer hem från Colombia framhäver gärna den centrala adoptionsmyndigheten ICBF:s bemötande och de utförliga bakgrundsrapporter som lämnas om varje barn. Vår kontaktperson Martha Castillo Schrader är också en viktig och omtyckt resurs för familjerna under de tre till fyra veckor man stannar i landet. Vi har många familjer som är intresserade av att adoptera från Colombia, men har ändå möjlighet att sända er ansökan omgående.

Vi kan skicka ansökningar från par till Colombia, Kina och till Röda Korsets barnhem i Thailand samt Kolkata i Indien omgående. När det gäller Vietnam, Sofosh, Pune i Indien, DSDW i Thailand så har vi väntetid i Sverige. Ensamstående har möjlighet att skicka ansökningar till Kina, Vietnam och Kolkata i Indien – i nuläget har vi väntetid på samtliga av dessa kontakter för ensamstående sökande.

Har ni särskilda tankar om ett land och gärna vill prata med någon som nyss har varit där har vi på FFIA möjlighet att hjälpa er med detta. Tala med ansvarig utlandshandläggare så sammanför de er med någon familj, som kan berätta mer om hur deras resa och adoption var.

Vi vill samtidigt uppmana er hemkomna familjer att dela med er av era erfarenheter från adoptionsresan till andra som nu går i samma tankar och läser allt man kan komma över – ni minns väl?

Du kanske är adopterad och har gjort en återresa du vill berätta om. Hör av er till redaktionen och Ing Marie Söder-

berg, tillraby@telia.com alternativt till helene.mohlin@ffia.se.

Annika Ahrén Vargas, FFIA:s handläggare på Colombia och samordnare inom biståndet, har efter drygt fyra år slutat på FFIA och börjat ett nytt arbete. Vi tackar Annika för hennes insats inom FFIA och lyckönskar henne i sitt nya arbete. Under en period kommer alla blivande Colombiafamiljer att möta Eva Turner och Loredana Colque. När det gäller FFIA:s biståndsarbete kommer Annika att vara samordnande ytterligare en tid.

HELENE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

BILDERNA FRÅN COLOMBIA är tagna av Annika Ahrén Vargas under en resa med AC, MIA och FFIA i mars i år. Man besökte barnhem och skolor och den colombianska adoptionsmyndigheten.

BILDERNA FRÅN VIETNAM togs av Eva Turner i juni och är från barnhemmet i Vung Tau i södra Vietnam.

FFIA:s kontor

Tel: 031-704 60 80
Karl Johansgatan 41-43,
Box 12027, 402 41 Göteborg.
e-post: adoption@ffia.se
www.ffia.se

Metod för stöd åt nyblivna adoptivfamiljer

Nyblivna adoptivfamiljer kan behöva stöd i samspelet med barnet och i föräldraskapet.

I Partille och Lerums kommun utanför Göteborg erbjuds alla adoptivfamiljer kontakt med familje-terapeut Gunnel Österman, som praktiserar Marte Meo-metoden.

Under väntan på vårt barn skapar vi inre bilder av barnet och av livet som familj. Vi fantiserar om det blir en pojke eller en flicka och om mötet med barnet som kanske är åtta eller arton månader.

Vi skapar oss föreställningar om den egna föräldrarollen, om hur vi blir som föräldrar och om vad vi alltid eller aldrig ska göra. När barnet kommer, prövas de inre bilderna mot verkligheten och mot barnets tidigare liv och erfarenheter, erfarenheter som vi kanske vet mycket litet eller ingenting alls om.

Gunnel Österman är barnmorska och familjeterapeut och arbetar sedan 1989 i en spädbarnsverksamhet inom socialtjänsten i Partille kommun utanför Göteborg. Som redskap för att stärka samspelet mellan nyblivna föräldrar och barn använder hon bland annat Marte meo-metoden.

MARTE MEO KAN FRITT översättas från latin till "av egen kraft". Metoden bygger på studier av det naturliga samspelet mellan barn och föräldrar och hur det bidrar till barnets sociala och emotionella utveckling. Syftet är att stödja föräldrar och andra som har omsorg om barnet i att se barnets behov och egna resurser.

Korta videospelningar används som redskap för att analysera vad i kommunikationen som kan leda till en positiv utveckling.

Gunnel Österman är själv förälder till två adopterade barn och har genom åren funderat över varför så få nyblivna adoptivfamiljer sökt sig till verksamheten.

- Jag ville pröva om Marte meo-arbete skulle kunna vara ett bra sätt att stödja de nyblivna familjernas samspel, säger Gunnel. Jag kontaktade Adoptionscentrum och FFIA och berättade om min idé. Den ledde till att ett antal familjer, som under 2003-2004 fick barnbesked, också fick en inbjudan om att delta i Marte meo-arbete under den första tiden hemma med barnen.

INBJUDAN RIKTADE SIG till familjer som skulle ta emot sitt första barn i åldern 0-2 år och omfattade sju familjer. Barnen i de sju familjerna var vid ankomsten mellan 5 och 15 månader och kom från Korea, Kina och Indien. De hade erfarenheter av flera separationer och hade bott på barnhem eller i fosterhem eller både och.

I samband med att familjerna fått sina barnbesked intervjuades de bland annat om sina motiv till adoptionen, om förväntningar och föreställningar kring barnet och föräldraskapet, om föreställningar om första mötet med barnet och om anhörigas åsikter om adoptionen.

SEDAN FAMILJERNA KOMMIT hem gjordes en första videoupptagning av barn och föräldrar tillsammans. Därefter genomfördes Marte meo-arbetet hemma hos familjerna i vardagliga situationer som vid måltider, lek och blöjbyten. Båda föräldrarna har deltagit.

Gunnel har sedan besökt familjerna och tillsammans med föräldrarna tittat på valda videosekvenser för att synlig-

göra och diskutera barnets behov av utvecklingsstöd.

Detta har skett på kvällstid och i den mån det varit möjligt när barnet har sovit. Syftet har varit att stödja föräldrarna i samspelet med barnet och i föräldraskapet.

UNDER ARBETETS GÅNG visade det sig att ett gemensamt tema var barnens behov av att bli bemötta i sin egen rytm och tempo. Barnen behövde tillräcklig tid och utrymme för att ta initiativ i kontakten och hann inte alltid med i de vuxnas takt.

- Om jag generaliserar, säger Gunnel, är adoptivföräldrar som grupp många gånger initiativkraftiga och driftiga. Det finns en risk att de ställer mycket höga krav på sig själva som föräldrar och helt enkelt blir för ambitiösa i sin iver att få kontakt med barnen. De riskerar då att inte hinna vänta in barnens initiativ till kontakt och samspel.

DEN NATURLIGA OSÄKERHET man som nybliven förälder känner medför ibland att man utifrån barnets behov gör för mycket och för fort. Om barnet inte hinner med och heller inte har tillräcklig vana vid att samspela med omsorgsgivaren kan initiativen till kontakt bli så svaga eller otydliga att man som förälder känner sig avvisad. Kanske blir man då ännu mer aktiv för att försöka komma i kontakt med barnet.

Arbetet med familjerna pågick under cirka sex månaders tid. Alla familjer fullföljde Marte meo-arbetet. De har

Barnet har en egen rytm. Adoptivföräldrar kan ibland vara för ivriga i sina försök att få kontakt med barnet. De hinner inte vänta in barnets egna initiativ, säger familjeterapeut Gunnel Osterman. Foto Eva Turner (bilden har inget direkt samband med artikeln)

genomgående upplevt arbetet positivt och som ett stöd i föräldraskapet.

De har också känt sig säkrare vad gäller att förstå barnets behov och hur de kan stödja detta.

INFÖR EN ADOPTION SPELAR samhället en aktiv roll genom bland annat hemutredningen och den förberedande föräldrautbildningen (som numera är obligatorisk). Men hur ser det ut när barnet kommit till sin familj – får familjerna det stöd de behöver efter adoptionen?

- Det skulle behövas ett erbjudande om råd och stöd efter hemkomsten med barnet, säger Gunnel.

Det naturliga skulle kunna vara att det låg inom ramen för BVC-verksamheten, men idag känner sig familjerna ofta inte hemma där. BVC-personalen är inte tillräckligt utbildade inom adoptionsområdet och familjerna erbjuds endast i liten utsträckning att delta i föräldragrupper, menar hon.

Föräldragrupper är planerade för familjer som fött sina barn. Adoptivföräldrarna har fått besked om att det är

för sent att komma in i gruppen eller att barnets ålder inte överensstämmer med barnen i den pågående föräldragruppen.

I Partille och Lerums kommun utanför Göteborg erbjuds inom ramen för spädbarnsverksamheten alla adoptivfamiljer kontakt med Gunnel. Erbjudande om kontakt framförs av familjerätten i respektive kommun. Eftersom alla blivande adoptivföräldrar ska erbjudas kontakt med verksamheten byggs det in som ett självklart erbjudande.

Stödinsatser för adoptivfamiljer finns i olika delar av landet och ser ut på olika sätt. Det saknas dock ett generellt stöd för adoptivfamiljer på nationell nivå.

DE FAMILJER SOM HAR KÄNT att de behöver stöd i kontakten med barnet eller i föräldraskapet vet inte alltid vart de ska vända sig, eller har ibland inte upplevt sig förstådda när de väl har sökt hjälp.

Risken finns då att den som har behov av stöd och hjälp inte får det, och då i stället bygger in detta som ett misslyckande i föräldraskapet.

Engagemanget från samhällets sida

före adoptionen behöver följas av en motsvarighet när barnet har kommit. Erbjudande om stöd och hjälp kan ge adoptivfamiljerna möjlighet att på sina villkor starta det nya livet tillsammans som familj med bästa möjliga förutsättningar.

KERSTIN KREBS

Mer information

www.martemeoforeningen.com

Lästips:

Monica Hedenbro och Ingegerd Wirtberg: "Samspelets kraft. Marte Meo - möjlighet till utveckling". Liber förlag.

Osterman, Wirtberg: "Marte meo-arbete i nyblivna adoptivfamiljer." Fokus på familjen 2005:4. Universitetsförlaget, Oslo.

Det första året med *Leia*

Vårt första år som föräldrar har varit roligare än vi någonsin kunnat ana, jobbigare än vi kunnat föreställa oss och mer fantastiskt än vad fantasin räcker till.

Innan vi åkte till Vietnam trodde jag att min anknytning till det lilla barnet skulle vara det minsta problemet. Men tji fick jag, det tog rätt lång tid innan jag vågade lita på att den underbara lilla människan faktiskt skulle stanna här hos oss, och således vågade släppa in henne i mitt hjärta fullt ut.

Omsorg och känslor fanns för henne, men den riktiga kärleken dröjde till en natt när vi var hemma i Sverige igen då jag drömde att hon kidnappades. Den

drömmen avslöjade mina innersta känslor för Leia och sedan den natten vågar jag lita på "mammakänslorna".

Vad gäller Leias anknytning så är det verkligen en pågående process hela tiden. Anknytning är något man ägnar sig åt ständigt och det finns inget "nu är anknytningen klar".

Däremot så kan jag säga att när vi ser tillbaka i tiden så dröjde det längre än vi trodde för Leia att kunna slappna av i vårt sällskap, känna tillit och våga visa

hela sitt register av känslor och uttryck.

Men som sagt, det är en pågående process och vi måste ibland "backa bandet" och ta oss dagar, ibland längre tid, att bara vara vi tre i vår lilla familj.

Det är svårt att vara förälder. Det är givetvis mycket glädje, men också ofantlig oro över denna lilla flicka vi fått ansvar för. Detta är inget som skiljer sig från att ha fått biologiska barn, men ovanpå denna naturliga oro ligger adoptionsoron.

Gör Leia si och så för att hon är väldigt livlig och social eller för att hon är adopterad och eventuellt är distanslös?

Vissa nätter ligger jag sömnlös och funderar på just detta. Andra nätter sover jag gott för vi har ju fått den finaste av flickor som faktiskt är trygg i vår familj, men som är aktiv och väldigt nyfiken på omvärlden.

UNDER DETTA ÅR HAR jag också fått insikt i hur lite folk vet om adoption. Jag har fått så många konstiga frågor om vår adoption, som till exempel "fick ni välja vilket barn ni ville ha?" Jag tror att de sett "Rasmus på luffen" och att det är deras enda adoptionsreferens. Vi svarar gärna på frågor om adoption, men ibland häpnar man över människors okunskap.

Det har också funnits vissa som blivit otroligt provocerade av att vi inte vill berätta något om Leias bakgrund. Vissa har till och med blivit arga på oss för att vi nekar dem den informationen. Varför skulle vi vilja berätta det vi vet om Leias bakgrund för till exempel tanten på bussen, bekantas bekanta på en fest eller för någon vi träffat i lekparken?

Leia måste vara den första som får veta om sin egen bakgrund, och sedan är det upp till henne vilka hon vill berätta för.

JAG OCH LEIAS PAPPA pratar väldigt mycket om Vietnam i allmänhet och Vung Tau i synnerhet. Vår längtan tillbaka är stor, och jag tror att vi behöver en återresa lika mycket som Leia kanske kommer att behöva den.

Längtan har tagit sig konstiga uttryck: Jag har under detta år ägnat många timmar åt att hitta äkta vietnamesiska vårrullar med köttfyllning, utan resultat. Fick för en månad sedan veta att dessa inte importeras till Sverige på grund av några livsmedelsregler....

Vi har surfat timtals på Internet för att se om det möjligtvis kommit någon websida som vi inte lusläst om just Vung Tau. Vi har förbannat oss för att vi inte kan någon vietnamesiska (måste se om det finns någon sådan kurs!), gått vietnamesisk matlagningskurs och vi har sett det vi filmat under vår adoptionsresa många gånger.

Jag trodde, innan vi fick barn, att man skulle göra dessa saker för barnens skull och på så sätt behålla en liten del av deras födelseland i familjen. Men ska jag vara ärlig så gör vi det nog för oss alla tre.

Tänk att få känna strandsanden mel-

Leia i vitsippsbacken

lan tårna igen, lukta på blommorna som finns på hotellområdet och hasa omkring i flip-flops i restaurangen på hotellet. Att få träffa Mrs Dai och Leias nanny på barnhemmet igen vore alldeles, alldeles underbart.

Och tänk att få se mer av provinsen Ba Ria-Vung Tau och hela Vietnam! Åh, vad jag längtar efter att få åka tillbaka!

TACK OCH LOV SÅ HAR vi flera familjer som vi kan dela vår längtan med, och framför allt prata med angående vår adoptionsresa. Vi var fyra familjer som reste samtidigt, och vi har under det första året träffats flera gånger.

Detta trodde vi också skulle vara viktigt för barnen, och det kanske det blir i framtiden, men just nu är det nog viktigast för oss föräldrar. Vi har delat den största händelsen i våra liv och våra barn har samma ursprung, det är viktigt.

Sedan att vi har en familj boendes väldigt nära oss, det är ren och skär lyx!

Vi är äntligen en helt vanlig småbarnsfamilj. Vi grälar, skrattar, äter blodpud-ding med fläsk, badar i simhallen på söndagar och sover alldeles för lite.

Tänk vad roligt det skulle vara med ett syskon till Leia Nhu Uyen från Vung Tau ...

MADELEINE BLOMQVIST

Pappa Mathias och Leia den 29 mars 2005 - och exakt ett år senare.

Många barn behöver särskilt stöd

När man adopterar har man ingen garanti för att barnet inte har något funktionshinder. Det gäller även om man inte anmält att man kan ta emot ett så kallat special needs-barn.

Varje år adopteras ett tusental barn till Sverige från olika länder. I relation till folkmängden är vi ett av de länder i världen som tar emot flest internationellt adopterade barn. Bland dem finns varje år ett antal barn som adoptionsorganisationerna särskilt sökt föräldrar till. Det är barn som behöver särskilt stöd på grund av medicinska problem eller funktionshinder, eller barn som är i behov av till exempel operationer.

Inom adoptionsvärlden brukar man tala om "special needs-barn". Handläggningen skiljer sig något från den av övriga adoptioner, eftersom de blivande föräldrarna ansöker om att få adoptera ett särskilt, känt barn.

Men att inte ansöka om "special needs-barn" innebär ändå inte att man har garantier för att barnet inte har något behov av särskilt stöd. Sådana garantier finns inte att få, vare sig för adoptivföräldrar eller biologiska föräldrar.

Jag har talat med föräldrarna i två familjer som båda tagit emot flickor från Kina, *Monica och Lasse samt Eva och Jonas. Deras döttrar Michelle och Maja är lika gamla, har samma bakgrund och samma funktionshinder, men har kommit till sina familjer på olika sätt.

NÄR MONICA OCH LASSE PÅBÖRjade sin adoptionsprocess diskuterade och funderade de omkring att bli föräldrar till ett barn med något handikapp.

– Det var inget speciellt handikapp vi funderade extra på. Det var mer tankar i största allmänhet, men inget vi var främmande för, säger Monica.

1999 fick Monica och Lasse ett brev från FFIA med en efterlysning av föräldrar till en grupp barn från Kina. Barnen hade olika handikapp och behov av

stöd. Det fanns inga bilder av barnen, utan de beskrevs i korta texter. Ett av barnen kändes direkt som det barn de väntat på, en liten flicka på åtta månader med microtia, som skulle bli deras Michelle.

När Monica och Lasse meddelat FFIA sitt intresse fick de mer information och foton på sin flicka. Sedan tog en mängd pappersarbete vid.

– Vi hade inte sänt vår ansökan till Kina när vi hittade Michelle, minns Monica. Vi skickade alla papper tillsammans med accepthandlingen där vi tackade ja till att bli hennes föräldrar.

NÄR EVA OCH JONAS GIFTE SIG var de båda 30 år och hade redan bestämt sig för att de ville bli föräldrar till ett barn från Kina. När de kontaktade FFIA fick de veta att det fanns en nedre åldersgräns på 35 år för att få adoptera från Kina, och att de som var yngre fick räkna med att ta emot ett "special needs-barn".

De beslöt att välja bort den möjligheten och istället vänta tills de hade rätt ålder. Så småningom fick de veta att åldersgränsen sänkts.

Efter diskussion med hemutredaren hade de enats om att det inte skulle stå i hemutredningen att de var öppna för att ta emot barn med speciella behov.

– Medan vi väntade kom en förfrågan från FFIA om några barn med speciella behov, och vi hörde oss för närmare om ett av barnen, men bestämde oss till slut för att vänta på det barn som skulle utses åt oss, säger Eva.

Hon minns inte riktigt hur man diskuterade på föräldrautbildningen, men tyckte att det pratades för mycket om de problem som skulle kunna uppstå. Det gjorde att en del av glädjen över att få

bli förälder försvann, tyckte hon. "Man måste få vara glad, och inte bara rädd för att något ska gå snett."

TILL SIST KOM DET efterlängtade barnbeskedet – de hade fått en dotter på nio månader i Kina. Dagen därpå fick Eva och Jonas ett brev med fyra foton och handlingar om sin dotter, ännu inte översatta från kinesiska. De såg en leende liten tjej i gästol, och med fanns också några mindre ansiktsbilder.

– Jag började efter vår långa väntan våga känna glädje över att jag nu till slut skulle bli mamma, säger Eva, och jag satt och studerade bilderna när jag upptäckte att vår flickas ena öra inte såg ut som det skulle. Min lyckokänsla formligen sköljdes bort, och kvar blev rädsla. Jag kände att om det finns ett fel så kanske det också finns andra saker som inte är som de ska.

Oron växte, och till sist tvivlade Eva på att de skulle få med något barn hem från Kina.

– Jag tänkte att det kanske också fanns andra fel, och att hon till och med var för sjuk för att klara resan. Vi kunde ju inte läsa den kinesiska rapporten och hade bara fotona att fundera kring.

Evas oro smittade av sig på de närmaste i omgivningen, och det stöd de skulle ha behövt blev i stället till ytterligare påspädda farhågor. Ändå var det nog aldrig någon tvekan om att flickan på bilden, som idag heter Maja, var just deras dotter.

– Vi fick besked från FFIA om att vi kunde vänta med att tacka ja till vår dotter tills vi läst den översatta rapporten, men det kändes som om det ändå var bråttom. Vi skrev på alla papper och jagade socialsekreteraren för påskrift re-

dan innan vi läst rapporten. Vi kände det som att man tackar inte nej till det barn man får, säger Eva. **

ATT FÅ ETT BARN MED HANDIKAPP, oavsett hur man får sitt barn, innebär ett stort behov av kunskap och information för att skingra rädsla och osäkerhet, och för att lära sig hur man ska stödja sitt barn på bästa möjliga sätt.

Monica berättar att hon och Lasse kontaktade en öron-näsa-halsläkare som tittade på Michelles läkar rapport. De fick information om vad det innebär att vara ensidigt döv, och vilka olika alternativ som finns när det gäller kosmetisk kirurgi, som att bygga upp ett ytteröra eller göra en hörselkanal.

– Vi tycker att vi fick bra information, säger Monica. När vi kommit hem med Michelle gick vi på regelbundna hörselkontroller, men nu sedan hon blivit större är testerna mer tillförlitliga och vi behöver inte gå på kontroller om inte Michelle själv tycker att något förändrats. Som tur är har hon mycket god hörsel på sitt friska öra, och har aldrig haft öroninflammation som annars kan ställa till mycket stora problem.

NÄR EVA OCH JONAS FÅTT SIN översatta rapport kunde de läsa att hörseln på Majas missbildade öra var normal. De uppfattade att det endast rörde sig om en missbildning av ytterörat och tyckte att problemet var ganska litet. De tyckte därför inte att de behövde ta kontakt med läkare innan de hämtade Maja.

När de väl kommit hem igen upplyste läkaren på infektionskliniken dem om att hörselgången var igenvuxen, något som inte framgick av rapporten från Kina. Läkaren remitterade familjen till öronläkare, men det dröjde väldigt länge innan de fick komma dit.

Då var Maja ännu för liten för att man skulle kunna testa hörseln på det skadade örat. Det friska örat gick att undersöka, och där var hörseln god. Eva och Jonas har sedan under åren byggt på sin kunskap. När Maja var i fyraårsåldern, och kunde samarbeta under hörseltestet, gjordes test på det skadade örat. Vid läkarbesök under våren har familjen fått ytterligare information om vad som eventuellt kan göras, både kosmetiskt och för att Maja ska kunna höra normalt.

– Vi tycker inte att våra erfarenheter

av hörselvården är särskilt goda, tyvärr, berättar Eva. Det kanske beror på att vi bor på en liten ort, där erfarenheten av just Majas typ av hörselnedsättning inte är så stor. De kontakter vi haft har skett på vårt initiativ, och de har inte kunnat hjälpa oss med särskilt mycket information eller kunskap. När det gäller information har jag faktiskt haft mest hjälp av Monica, som jag haft mycket kontakt med. Det verkar som om de har haft mycket bättre uppbäckning än vi.

Maja har inga särskilda anpassningar hemma eller i skolan på grund av sitt funktionshinder, och familjen har inte heller kontakt med någon organisation för hörselskadade. Det mest märkbara i Majas vardag är att hon får anstränga sig mer och vara mer alert än andra barn för att uppfatta vad som sägs, och kunna delta i samtal. Det kräver mycket ork, och Maja är ofta väldigt trött.

MONICA OCH LASSE ÄR MER NÖJDA med det stöd som erbjudits Michelle. En specialpedagog från hörselvården har besökt hennes förskola ett par gånger per år, och personalen har kunnat få tips och råd om hur hennes vardag kan underlättas. De har även hjälpt Monica och Lasse med råd om vad de ska tänka på, till exempel var Michelle sitter vid middagsbordet eller i bilen så att hon kan höra så bra som möjligt och vara med i samtalet.

Hörselkliniken ordnar också ”hörselträffar” två gånger om året, med fika, lek för barnen och något för föräldrarna, till exempel möjlighet att träffa en vuxen med ensidig dövhet eller se film.

Michelle har fått möjlighet att träffa andra barn med hörselskador och Monica har också gått föräldrakurs om hörselnedsättningar hos barn.

– Michelles handikapp märks inte så mycket ännu, det blir nog mer kännbart ju äldre hon blir och ju mer hon själv ska hantera sin vardag, menar Monica. När hon nu börjar första klass i höst kommer hon att få en snurrstol att ha i klassrummet, så att hon kan vrida hela kroppen istället för bara huvudet, annars är det lätt att få ont i nacken.

– Det är också viktigt att läraren har kunskaper om hur lätt bakgrundsljud kan störa, och att man måste vända sig mot barnet när man pratar. Det är mycket att tänka på, men i stort sett tycker vi att stödet från samhället, förskola och skola fungerat väldigt bra.

Till sist undrar jag om Eva och Monica har funderat på hur det borde vara när man får ett barn med något behov av stöd.

– Jag tycker det är väldigt viktigt att man får information om att man faktiskt kan få ett barn med handikapp även om man inte särskilt ansökt om det, att man inte har några garantier, helt enkelt. Den informationen måste adoptionsorganisationerna förmedla till blivande föräldrar. För oss var det helt oväntat och gav upphov till så mycket oro, säger Eva.

– Vi hade också önskat oss mer kontakt med FFIA. Det hade känts skönt att ha någon att prata med och få stöd av både efter barnbeskedet och sedan vi

FORTS PÅ SIDAN 13

Möte med Euradopt

Euradopt är en paraplyorganisation för västeuropeiska adoptionsorganisationer med 28 medlemsorganisationer. I slutet av mars hade Euradopt möte i Barcelona och FFIA var med.

Ett medlemskap i Euradopt innebär att man skriver under och arbetar för de etiska regler man tillsammans utformat.

Under dagarna tre sker det rent formella beslutsmöten men den mest givande delen är de mer informella erfarenhetsutbyten om länder, ny lagstiftning och andra saker som kan vara aktuella i medlemsländerna.

För oss nordiska adoptionsorganisationer är det självklart att vara medlem i en paraplyorganisation av detta slag för att kunna påverka till exempel Haagkonventionens arbete.

I VÄRDLANDET **SPANIEN** finns det 20- talet verkamma adoptionsorganisationer – en av alla dessa organisationer är medlem i Euradopt. I flera länder i de södra delarna av Europa arbetar organisationerna betydligt mer på egen hand gentemot ursprungsländerna. Ländernas respektive myndigheter behöver få mer information om olika frågeställningar så att regelverket kring internationella adoptioner kan utvecklas.

Det vanliga är därför att man i samband med ett Euradopt möte planerar för en så kallad öppen dag där forskning presenteras och där deltagande länders myndigheter samt allmänheten bjuds in. Detta för att vi i Euradopt på så sätt kan dela med oss av den erfarenhet vi har.

SVERIGE ÄR DET LAND som har flest adopterade per invånare och har också arbetat med adoptioner under en lång tid. Vi svenska organisationer vet vilka frågetecken som uppstår underhand i såväl ursprungsland som adoptionsland.

Vi vet att väl förberedda föräldrar un-

derlättar för barnet aklimatisering i sitt nya hemland.. Vi vet att adopterade vill göra återresor och har frågor om sitt ursprung. Vi vet numera vikten av att spara dokumentation och att förmå ursprungslandet att göra detsamma.

Det som är självklart för oss är inte självklart för den som nyligen börjat med internationella adoptioner.

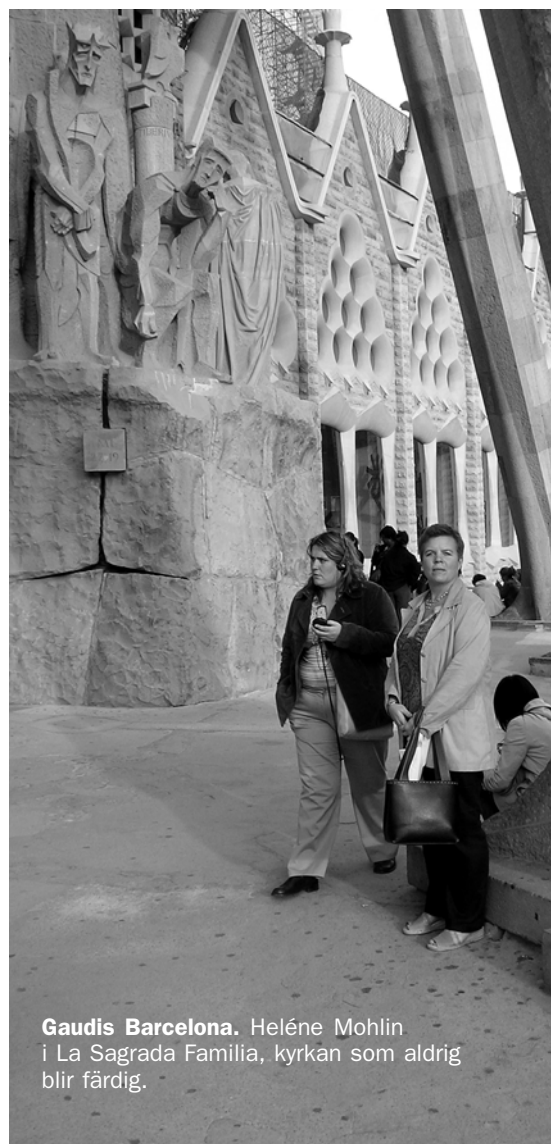
Vi delar gärna med oss av vår forskning och kunskap. Euroadopt är ett sätt att göra det på.

Vill du veta mer om Euradopt så kan du läsa på www.euradopt.org.

Sverige innehar nu ordförandeskapet i Euradopt genom Elisabet Sandberg, Senior Adviser hos Adoptionscentrum.

FFIA:s ledamot i Euradopt är styrelseledamot Lennart Landrén.

HELENE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

Gaudis Barcelona. Heléne Mohlin i La Sagrada Família, kyrkan som aldrig blir färdig.

Barnen i Rumänien

Journalisten Marina Malmgren har varit i Rumänien och bland annat besökt ett barnhem för handikappade. I en artikel i Göteborg-Posten den 11 juni berättar hon om sina intryck.

Det är en positiv bild Marina Malmgren ger av den familjeliknande institutionen på landet en bit utanför Bukarest. Barnen bor i tre nybyggda villor och är omhändertagna av intresserad och kärleksfull personal. De går i specialskolor i Bukarest och de har tillgång till ett dagcenter med läkare, logopeder och andra specialister. Dokumentärerna vi såg i TV i början av 90-talet med skräckscenerna från de rumänska barnhemmen verkar inte ha filmats i samma land.

Artikelförfattaren är dock medveten om att det inte ser så här positivt ut på alla institutioner i Rumänien. Enligt en amerikansk rapport finns det fortfarande ställen där handikappade barn göms undan, undernärda och fastbundna i sängar. Människors attityder ändras inte i en handvändning och spåren efter Causescu-tidens vidriga människosyn är inte utplånade. Det finns uppgifter om att anställda på institutioner inte vill att barnen ska flyttas därifrån för att de är rädda att förlora sina jobb.

Rumänien har lika bra lagar som andra länder i EU, men de fungerar inte alltid i praktiken, medger chefen för UNICEF i Rumänien, Pierre Poupard. Ambitionerna är dock goda. Målsättningen är att alla barn som finns på institutioner ska få bo i fosterfamiljer.

Alla internationella adoptioner från Rumänien är från och med i år helt förbjudna.

ING-MARIE SÖDERBERG

Rapport om väntetider

Socialstyrelsen har kartlagt väntetiderna i kommunerna för hemutredningar vid internationella adoptioner. Resultatet finns i en rapport som du kan hämta på www.socialstyrelsen.se, sök på "hemutredningar". I rapporten framkommer bland annat att väntetiden från ansökan om medgivande till beslut i nämnden i genomsnitt är 7,5 månader.

Små böcker om att vänta barn och hämta syskon

Det finns gott om böcker som beskriver hur det går till att adoptera; om längtan efter barnet, om resan, om hur det är att knyta an. Monica Adenor har också skrivit en sådan, den är liten och behändig och du som är på väg att adoptera kan läsa i den när du känner att du vill bli uppmuntrad, när du vill le igenkännande, när du känner för att skratta – eller gråta en skvätt.

"Min väg till barn" kallar Monica Adenor sin bok, och den kan förresten läsas även av den som redan adopterat eller som inte alls har tänkt på adoption.

Monica börjar från början, med de grusade förhoppningarna om biologiska barn, och hur adoptionstanken så småningom väcks. Det är tankar som vi känner igen oss i: "Jag vill bli glad igen. Jag vill ha ett barn ... Nu."

Så fortsätter boken med betraktelser, reflexioner, små historier ... skrivet med allvar men alltid med humorn till hands när det hotar att bli för sentimentalt.

Det blir inte bara ett barn från Kina. Det blir två. "Ett moln av blomdoft", får en lillasyster som passande nog heter

"Dubbel glädje". I en lika behändig bok får nu storsyster berätta om hur det var att hämta "Min lillasyster från Kina".

Den här boken har bilder, teckningar och små korta texter och är alldeles förtjusande. Passande att läsa för varje familj som ska hämta syskon, och för andra också.

"Hon vill sitta hos mig. Vi är lite blyga. Är du verkligen min syster? Jo nu är du min syster. Och jag är din."

Böckerna kan beställas via författarna på mlc@telia.com

ING-MARIE SÖDERBERG

Många barn behöver ...

FORTS FRÅN SIDAN 11

kommit hem. Istället kände vi oss ganska övergivna. Jag hoppas att beredskap och rutiner för att stötta föräldrar som får ett barn med handikapp är bättre idag, säger hon.

Till blivande föräldrar, vare sig de väntar ett barnbesked den "vanliga" vägen eller funderar på att ansöka om ett barn som behöver särskilt stöd, säger Monica:

– Var inte rädda! Det är ett barn ni ska få – inte ett "särskilt behov"!

KERSTIN KREBS

*Namn i artikeln är fingerade.

**Idag har rutinerna ändrats, familjerna får barnets rapport först när den översatts.

MER INFORMATION

På www.hso.se finns länkar till de flesta handikapporganisationer. De kan ofta erbjuda mycket information om vad ett funktionshinder kan innebära, hur vardagen kan se ut och också om vilket stöd som finns att få. En mailinglista för den som funderar på att ta adoptera barn som behöver någon form av särskilt stöd kan du komma till via FFIA:s hemsida www.ffia.se. Klicka på "Länkar" och gå till rubriken "Kina", där du hittar "Särskilda barn". På mailinglistan finns föräldrar som adopterat barn med behov av särskilt stöd som gärna svarar på frågor.

Kinesiska ortopederna fick praktik i Sverige

Som ett led i FFIA:s pågående utbytesprojekt "Healthy feet" besökte Dr Dong Zhongling och Dr Li Bing från Nanjing Social Welfare Institute Astrid Lindgrens barnsjukhus i Stockholm.

I början av maj kom två kinesiska läkare till Stockholm för att praktisera på Astrid Lindgrens barnsjukhus.

Dr Dong Zhongling och Dr Li Bing från Nanjing Social Welfare Institute arbetar båda som ortopederna på ett barnsjukhus i miljonstaden Nanjing. De upplevde tiden i Sverige som väldigt intressant och fick ut mycket av praktiken på Astrid Lindgrens barnsjukhus.

Deras nyvunna erfarenheter kommer de att sprida i det nätverk av ortopedläkare som de ingår i. De imponerades av vårt svenska sjukvårdssystem som har så stora resurser till förfogande i jämförelse med det kinesiska.

Birgitta Engstrand Norén, som hade ordnat de praktiska detaljerna, tog ut gästerna på sightseeing i Stockholm med hjälp av vår kinesiska tolk Wor Mei. Det var nödvändigt efter långa dagar på mottagningar och i operationssalar.

Besöket avslutades med att en delegation från CCAA och barnhemmet i Nanjing gjorde en rundvandring på Astrid Lindgrens barnsjukhus och sedan bjöds på en gemensam middag.

EN PROCENT AV ALLA BARN föds med klumpfot. För Kina innebär det att 15 000 nyfödda barn varje år behöver behandling. Barn med handikapp överges i hög grad i förhoppningen att de ska få vård på ett barnhem.

Men kunskapen att diagnostisera klumpfot och inleda behandling på ett tidigt stadium är inte känd på de statliga institutionerna. Barnen blir krympingar och hänvisas till ett livslångt boende på institution.

Under det gångna året har FFIA i samarbete med en ortoped - Lars Renberg - från Astrid Lindgrens barnsjukhus behandlat några barn i Daxing. Genom

arbetet vi utfört och resultatet vi uppnått har vi fått myndigheternas godkännande att bygga upp ett klumpfotcenter i Nanjing för utbildning av barnhemspersonal. Projektet är förankrat på högsta nivå i den kinesiska centralmakten.

DET KINESISKA TEAMET kommer efter praktiken i Ponseti-metoden här i Sverige att kunna resa hem och etablera en utbildningstradition, och metoden kommer därmed att spridas till barnhem över hela Kina.

Genom att allmänheten får höra talas om metoden kan det även på sikt inne-

bära att man i framtiden inte överger barn med klumpfot i samma utsträckning som idag.

Det som är bra med Ponseti-metoden är att den inte kostar så mycket pengar. Problemet är att barnen måste komma på täta besök till sjukhuset för gipsning, och att det gör det svårt för folk som bor på landsbygden.

Vår förhoppning är att de barn som överges och har en så kallad klumpfot i allt större utsträckning kan få en tidig och effektiv behandling på barnhemmen i Kina.

ANNIKA AHRÉN VARGAS

Studiebesök. De två kinesiska läkarna tillsammans med Lars Renberg och ett par sjukhusclowner på Astrid Lindgrens barnsjukhus i Stockholm.

Välkommen att bli aktiv i FFIA

En levande medlemsverksamhet inom FFIA bygger till stor del på medlemmarnas intresse och engagemang.

På FFIA:s kontor finns Kaisa Hammar som hjälper till och som fungerar som samordnare när det gäller medlemsaktiviteterna.

Under flera år har FFIA bjudit in till "Välkommen hem"-träffar på flera platser i landet, till julfest i Göteborg, Stockholm och Jönköping samt då och då även till andra aktiviteter på olika platser i landet. Att dessa träffar har kunnat bli av beror på att medlemmar engagerat sig i arbetet.

I Stockholm har vi sedan hösten 2005 en medlemsgrupp som arrangerat aktiviteter för väntande, blivande adoptivföräldrar och adoptivfamiljer.

Träffarna har samlat så många intresserade så vi förstår att efterfrågan är mycket stor. Läs gärna om FFIA:s med-

lemsaktiviteter i Stockholm på vår hemsida www.ffa.se/medlem/pagang-kalender.

FFIA har en önskan att kunna erbjuda ett utbud liknande det som nu finns i Stockholm på flera platser i landet. För att det ska bli verklighet och ska kunna fungera behöver vi flera medlemmar som vill vara med och arbeta för detta.

I Göteborg, Jönköping och i Skåne har vi medlemmar som arbetar med FFIA:s medlemsverksamhet, men de vill gärna att fler personer ingår i deras grupper.

Är du intresserad av att vara med och utveckla FFIA:s medlemsverksamhet är du välkommen att kontakta Kaisa på FFIA:s kansli, telefon 031-704 60 93, e-post: kaisa.hammar@ffa.se

Bra platser för familjeträffar

Hittade din familjegrupp en bra plats att mötas på i sommar? Eller ska du arrangera nästa års träff och behöver tips på bra ställen? I så fall vill Kaisa Hammar gärna att du hör av dig till henne.

Sommartid är inte bara semestertid utan också tid för att träffas och umgås i sin familjegrupp. Många grupper har säkert redan träffats och andra väntar kanske på att få åka på årets träff.

Under åren som gått har många hört av sig med tips på bra platser för familjeträffar. Vi behöver ständigt uppdatera listan. Kanske ni i er grupp hittat en riktig "pärla". Kontakta då mig så kan jag utöka vår lista över platser för träffar.

Tanken med listan är att jag ska kunna hjälpa de olika grupperna att finna bra, prisvärda och barnvänliga platser.

Lika välkomna att höra av er är ni som vill ha hjälp med att hitta ett ställe för nästa års träff.

Glöm heller inte att skicka in foton med text från era familjeträffar till tidningen!

KAISA HAMMAR

Vi ses på nästa träff!

KAISA.HAMMAR@FFIA.SE
TEL. 031-704 60 93

FFIA:s bistandsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Annika Åhrén Vargas,
tel 031-704 60 80
Birgitta Engstrand Norén,
tel 08-18 53 88

BISTÅND THAILAND
Eva Turner, tel 031-704 60 80

BISTÅND KOLKATA
Monica Samuelsson, 031-704 60 80

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Helen Tandemar,
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet, Indien
Rose-Marie Josefsson,
0370-491 09

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-12 87 03
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Preetanjali
Carin Kumlin Fremling, 0243-22 84 77
Eva Minton, 040-45 01 85

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffa.se/bistand/>

Familjesidan

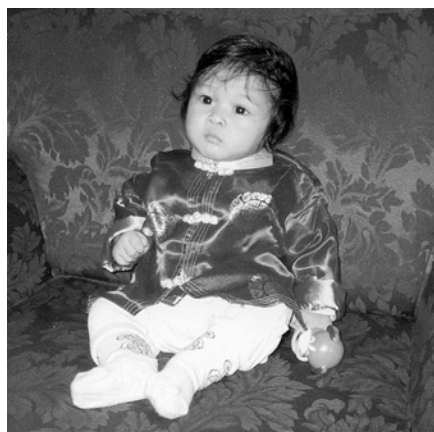
FRAMSIDESBILDEN

THIM FLORETENG, vår efterlängtnade son och lillebror, föddes 8 augusti 2005 i Vung Tau, Vietnam. Den 23 mars 2006 kom vi hem med honom. Hälsningar till familjerna Lindqvist och Hedenberg som var med på resan och till familjen Arenhov/Jonasson som snart åker till Bac Kan.

NINA, THOMAS OCH ELIAS FLORETENG

VÅRT LILLA UNDERVERK NOEL. Han är från Phu Tho, Vietnam, och bilden togs på hans sexmånadersdag.

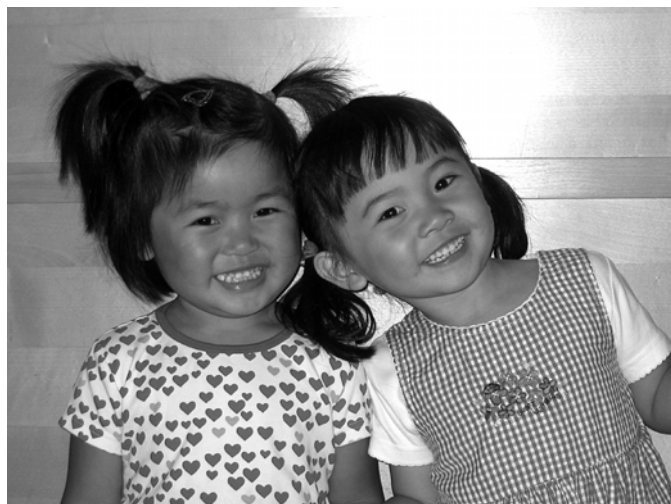
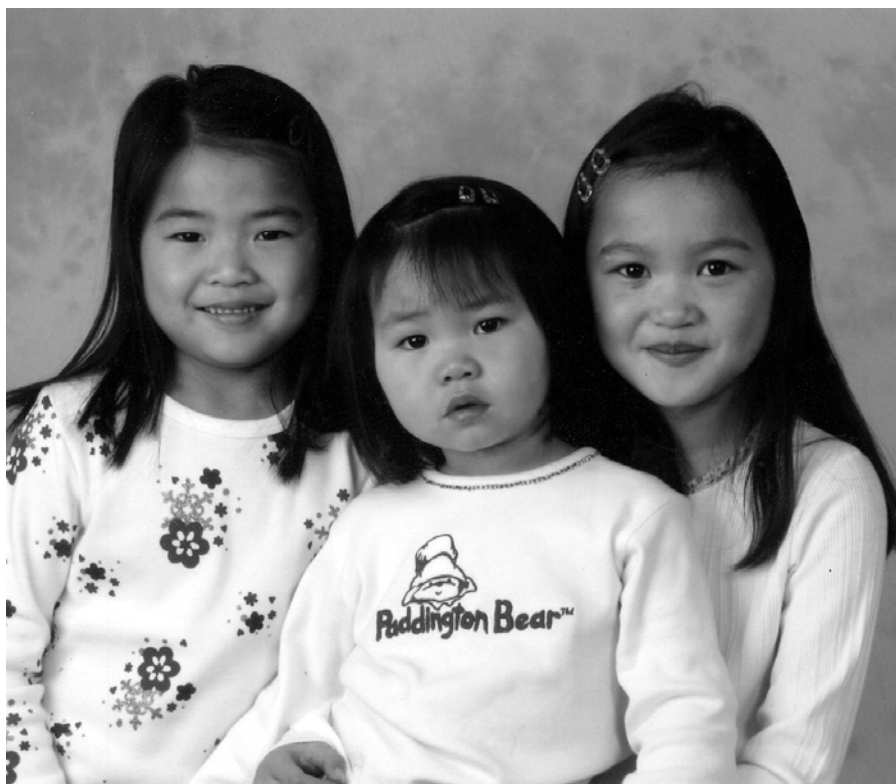
MONICA OCH YNGVE DAOSON
SALTSJÖ-BOO

VÅRA GOA TÖSER. Emilia, född i augusti 1997 i Anhui-provinsen, kom hem med oss september -98. Lovisa, född i mars 2000 i Zhejiang-provinsen kom hem i mars -01. Pauline föddes i juni -03 i Chongqing-provinsen och kom hem i juli -04.

Vi vill skicka hälsningar till alla familjer som varit med på våra Kinaresor.

RUBEN OCH VIVIANNE GRUBB
GRUMS

REBECCA ANDERSSON OCH MATHILDA SILFVERSTEN-FRIZELL är två goa kompisar ifrån Nanning, Guangxi provinsen. Vi fick dem i vår famn i augusti 2004. Vi hälsar till alla som vi känner!

FAMILJERNA ANDERSSON OCH SILFVERSTEN-FRIZELL

PÅ SEMESTER I FLORIDA blev Filippa helförtjust i en hatt som hon själv inhandlade. Hon är nu snart åtta år och i augusti är det fem år sedan hon kom till oss från Asha Sadan i Bombay.

LINA OCH NILS KAJRUP, ONSALA

Vill ni ha pappersbilder i retur skicka med ett frankerat och adresserat kuvert. Observera att digitala bilder bör vara högupplösta för att bli bra i tryck. Ställ in kameran på största storlek och högsta kvalitet.